

Δύο Παλαιότερα Κείμενα Συγκυρίας

Τον Οκτώβριο του 2014, και κάτω από την πίεση ειδικών – αντικειμενικών – συνθηκών, δημοσιοποίησα δύο σημειώματα «πολιτικής παρέμβασης». Το ένα είχε τον τίτλο: «Δεδομένα και Ζητούμενα», και το άλλο: «Το Σχέδιο Β Δεν Μπορεί να Ηττηθεί».

Επειδή δεν συνηθίζω (για λόγους οι οποίοι δεν είναι της παρούσης) να δημοσιοποιώ κείμενα τέτοιου χαρακτήρα, δεν τα είχα αναρτήσει, έως τώρα, στην παρούσα ιστοσελίδα. Κρίνοντας ότι αυτά τα κείμενα δεν διαψεύστηκαν από τις εξελίξεις και, για την ακρίβεια, ότι γίνονται πολύ περισσότερο κατανοητά βάσει πρόσφατων γεγονότων, αποφάσισα, τελικά, να τα αναρτήσω.

Θ.Μ., 04.07.2015

Δεδομένα και Ζητούμενα

Το Σάββατο 4.10.2014 πραγματοποιήθηκε άτυπη σύσκεψη προς τον συντονισμό διαφόρων «Αριστερών Οργανώσεων». Το σημείωμα που ακολουθεί είναι η γραπτή εκδοχή (με ορισμένες προσθήκες-διευκρινίσεις, εντός αγκυλών) της τοποθέτησής μου.

Θ.Μ., 09.10.2014

Καταρχήν, θέλω να ευχαριστήσω τους συντρόφους αυτής της αξιέπαινης πρωτοβουλίας, η οποία βρίσκεται ακριβώς πάνω στο πρόβλημα. Πρέπει, επίσης, να διευκρινίσω ότι η άποψη που θα εκθέσω, είναι μόνον προσωπική.

Θα θεωρήσω τρία πράγματα δεδομένα, και βάσει αυτών προτείνω δύο βήματα. Αυτά τα δεδομένα δεν είναι αξιώματα – δηλαδή, αποδεικνύονται, αλλά δεν θα επιμείνω, για την οικονομία της συζήτησης [το σύνολο επιχείρημα προσιδιάζει στην τρέχουσα συγκυρία και δεν αποσπάται από αυτήν].

Δεδομένα

1. Υπάρχουν ήδη επεξεργασίες, στις οποίες δύναται να στηριχθεί ένα Μεταβατικό Πρόγραμμα εξόδου από την κρίση. Αυτές οι επεξεργασίες [μπορεί να μην μας ικανοποιούν «πλήρως», αλλά δεν θα πρέπει να παραβλέπεται ότι] είναι πληρέστερες, σε έκταση και βάθος, τόσο από αυτές της Τρόικα όσο και από οποιεσδήποτε άλλες είναι διαθέσιμες (περιλαμβανομένων αυτών του ΣΥΡΙΖΑ).
2. Οι εξαγγελίες-διακηρύξεις του ΣΥΡΙΖΑ θα εξατμιστούν, όταν έρθουν σε επαφή με την ευρωζωνική πραγματικότητα.
3. Έως ότου συμβεί το προαναφερθέν [αναγκαία αλλά όχι ικανή συνθήκη], δεν πρόκειται να σημειωθεί κάποια, αξιόλογη, «μετατόπιση μαζών».

Βήματα

1. Συγκρότηση Μετώπου εξόδου της χώρας από την Ευρωπαϊκή Ένωση βάσει των γενικών συμφερόντων του έθνους αλλά με κυρίαρχα τα συμφέροντα της εργατικής τάξης.
2. Το Μέτωπο προσφέρει εκλογική στήριξη στον ΣΥΡΙΖΑ [άνευ εκλογικών-βουλευτικών ανταλλαγμάτων] υπό τον εξής όρο [βάσει, εννοείται, διαγράμμα-

τος πεπερασμένου χρόνου (τριών μηνών, ενδεικτικά) και λοιπών, ρητώς προσδιορισμένων, περιορισμών]: Εάν οι εντός της Ευρωζώνης διαπραγματεύσεις του τελευταίου αποτύχουν, τότε η χώρα αποχωρεί από την Ευρωζώνη, και προς την ως άνω κατεύθυνση.

Το Σχέδιο Β Δεν Μπορεί να Ηττηθεί [1]

Οι περισσότερες τοποθετήσεις που δημοσιοποιήθηκαν, θεωρούν τα αποτελέσματα των τελευταίων Ευρωεκλογών ως συντριπτική-απογοητευτική ήττα για το Σχέδιο Β.

Από, για παράδειγμα, τον Gustave Le Bon και τον Robert Michels έως τον Guy Debord, δεν είναι λίγοι εκείνοι που επέμειναν στην οιονείστατικότητα των μαζικών εκλογικών διαδικασιών στην κεφαλαιοκρατική δημοκρατία. Για την προκείμενη περίπτωση (αλλά όχι μόνον) αρκεί, κατά το μάλλον ή ήττον, η ακόλουθη παραβολή. Ποιο εκτιμάτε ότι θα ήταν το αποτέλεσμα στο δημοψήφισμα: «Είναι δυνατόν, Ναι ή Όχι, να υπάρξουν δίδυμες διαφορετικής ηλικίας, οι οποίες γεννήθηκαν την ίδια, ακριβώς, χρονική στιγμή;». Η απόσταση του κέντρου βάρους του εκλογικού σώματος από τις θέσεις του Σχεδίου Β δεν φαίνεται να είναι πάρα πολύ μικρότερη από την απόσταση του ίδιου βάρους από την σωστή απάντηση στο προαναφερθέν ερώτημα, η οποία είναι: «Ναι». Βεβαίως, η κάλυψη αυτής της απόστασης συνιστά κομβικό πρόβλημα που το ίδιο το Σχέδιο Β οφείλει να επιλύσει, διότι κανείς άλλος δεν πρόκειται να το πράξει, εκτός, ίσως, από το ολοκληρωτικό πάθημα. Τότε, όμως, θα είναι εξαιρετικά αργά.

Τώρα, εάν τα αποτελέσματα των Ευρωεκλογών ήταν συντριπτική ήττα για το Σχέδιο Β, τότε κάθε *post-factum* τοποθέτηση [2] θα όφειλε να εκκινεί από το ακόλουθο θεώρημα (τηρουμένων ορισμένων αναλογιών): «Εάν γνωρίζεις τον εχθρό και τον εαυτό σου, δεν έχεις ανάγκη να φοβάσαι το αποτέλεσμα (ακόμη και) εκατό μαχών. Εάν γνωρίζεις τον εαυτό σου αλλά όχι τον εχθρό, για κάθε νίκη που κερδίζεις θα έχεις και μία ήττα. Εάν δεν γνωρίζεις τον εαυτό σου, ούτε τον εχθρό, θα νικηθείς σε κάθε μάχη.».

Σχετικά με τον «εχθρό» έχω εστιάσει, θεωρώ, σε όχι λίγα κείμενα, από τα τέλη της δεκαετίας του 1990 έως σήμερα. Από την άλλη πλευρά, υπάρχουν δύο, τουλάχιστον, «εαυτοί», ήτοι ο εν ενεργεία και ο εν δυνάμει.[3] Η παραγνώριση του κατά σειρά δεύτερου «εαυτού» συνιστά «δεξιά» παρέκκλιση, ενώ η παραγνώριση του πρώτου συνιστά «αριστερή» παρέκκλιση, η οποία είναι συγκριτικά λιγότερο ή περισσότερο επιβλαβής, αναλόγως της συγκυρίας. Ωστόσο, θα αναφερθώ, χάριν συντομίας, κυρίως στον «εν δυνάμει», διακρίνοντας τις ακόλουθες δύο περιπτώσεις:

(i). Εάν η μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού (με πρώτους εκείνες/ους που δεν έχουν παρά να πωλούν την εργασιακή δύναμή τους) δεν εκφραστεί μέσω του Σχεδίου Β και, «γιαστί», εάν το Σχέδιο Β δεν εκφράσει αυτήν την πλειοψηφία[4], τότε θα συμβούν όλα εκείνα, τα οποία το ίδιο το Σχέδιο Β έχει προσδιορίσει εξαρχής. Όμως, αυτά ούτε έχουν διαψευσθεί από τα γεγονότα ούτε πρόκειται να διαψευσθούν, ακριβώς επειδή εδράζονται σε επαρκή επεξεργασία[5] ακλόνητων επιστημονικών δεδομένων.

(ii). Η εξέταση της αντίθετης περίπτωσης είναι τετριμμένη.

Επομένως, δεν υπάρχει περίπτωση ήττας του Σχεδίου Β. Το Σχέδιο Β έχει νικήσει, από τη στιγμή που συγκροτήθηκε.

18.10.2014

Σημειώσεις

[1]. Οι απόψεις που ακολουθούν είναι μόνον προσωπικές.

[2]. Αλλά και κάθε *ante-factum* σχεδιασμός!

[3]. Δεν είναι άγνοιο να θυμόμαστε το απόφθεγμα του Ernst Bloch: «Το μόνο ενδιαφέρον μέρος της οντολογίας είναι η οντολογία του «όχι ακόμη». Η εμπειρική αλήθεια εκτείνεται μονάχα σε ό,τι ήδη υπάρχει. Δεν περικλείει αυτό που θα είναι.». Καλύτερα, ωστόσο, τους ακρογωνιαίους Διαλεκτικούς.

[4]. Στην εισήγηση της Οικονομικής Επιτροπής του Σχεδίου Β, με τίτλο «(Δι-) Έξοδος», η οποία δημοσιοποιήθηκε στις 18.05.2013, γράφεται:

«Ορισμένοι ελπίζουν στην ή αναζητούν την «μαγική φόρμουλα» επίλυσης της λεγόμενης ελληνικής κρίσης. Αυτή η φόρμουλα δεν πρόκειται να βρεθεί, διότι δεν υπάρχει, όπως δεν υπάρχει και το αεικίνητο στη Φυσική. Υπάρχει μία φόρμουλα, η οποία δεν μπορεί, όμως, να χαρακτηριστεί «μαγική»: Ο οργανικός σχεδιασμός-συντονισμός-κινητοποίηση του συνόλου των εργασιακών δυνάμεων του λαού από τον ίδιο τον λαό, με αρχική κατεύθυνση τη διαμόρφωση του δικού του παραγωγικού-καταναλωτικού-οικολογικού προτύπου και απώτερη τη δημιουργία μίας διεθνούς συνεργασίας νέου τύπου, μίας συνεργασίας με στόχο όχι τη μεγιστοποίηση των κερδών ανά μονάδα προκαταβεβλημένου κεφαλαίου αλλά της κοινωνικής ευημερίας. Αυτός είναι και ο μοναδικός τρόπος με τον οποίο το «Σχέδιο Β» αντιλαμβάνεται τον εαυτό του.»

<http://www.sxedio-b.gr/index.php/thesis/item/230-dieksodos>

[5]. Για να είμαστε ακριβείς, η εν λόγω επεξεργασία πρέπει να χαρακτηριστεί και ως μεροληπτική, αλλά υπό την ακόλουθη έννοια, η οποία ενέχεται, με σαφήνεια, στην τοποθέτηση του Αλέκου Αλαβάνου για τα αποτελέσματα των Ευρωεκλογών: «Όσες και όσους στήριξαν και ψήφισαν το Σχέδιο Β - αλλά και άλλα ανάλογα σχήματα με τα οποία κατεπειγόντως πρέπει να επιτευχθεί μια συμπόρευση - τους θεωρώ [...] πατριώτες [...]» (πρόσθετη έμφαση).

<http://www.sxedio-b.gr/index.php/articles1/item/838-alavanosgiaeuroelections>